ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Καλὸ εἶνε τὸ χιόνι, ὅταν ἔρχεται στὴν ὥρα του.

Τουρκικὴ παροιμία

Δὲν εἶνε ἡ φύσις ποὺ κάνει τὴ γυναίκα ὄμορφη, ἀλλὰ ὁ ἔρωτας.

Λατινικὸ λόγιο

Ἂν ἔχης τὰ καλὰ παιδιά,
τὰ πλούτη τί τὰ θέλεις ;

Κι' ἂν ἔχης τὰ κακὰ παιδιά,
τὰ πλούτη τί τὰ θέλεις ;

* * *

Θώρειε τὴν οὔγια καὶ πάρε τὸ πανί.
Θώρειε μάνα καὶ πάρε παιδί.
Θώρειε ἀδερφὸ καὶ πάρε ἀδερφή.

* * *

Ὅποιος γοργοφάει, κι' ὅποιος γοργοπαντρευτεῖ, γρήγορα θὰ μετανοιώση.

* * *

Ὁ φτωχός, φτωχὴν ἐπῆρε
κι' ὁ Θεὸς τοὺς ἐκυβέρνα.

* * *

Ἡ μάνα γεννάει κι' ἡ μοῖρα μοιράζει.

* * *

Ἡ μοῖρα μου τὸν ἄνδρα μου, ὡς θέλει τόνε κάνει.

* * *

Ἂς ἔχουν τύχη τὰ προικιὰ
κι' ἂς εἶνε κι' ἀχυρένια.

* * *

Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ
εἶνε δοῦλα καὶ κυρά.

* * *

Τὰ κακὰ νοικοκυράτα
τρώει ὁ σκύλος
τρώει ἡ γάτα.

* * *

Κρητικὲς παροιμίες

Ἡ καρδιὲς τῶν γυναικῶν εἶνε ἀνέκδοτα μυθιστορήματα.

Γαλλικὸ λόγιο

* * *

Ἐκεῖ ποὺ εἶν' τὰ δόντια, λείπουν τὰ παξιμάδια. Κι' ἐκεῖ ποῦν' τὰ παξιμάδια, λείπουν τὰ δόντια.

* * *

Ἄφραχτος ὁ κῆπος, ἔρημα τὰ λάχανα.

* * *

Τοῦ χεριοῦ δώσιμο
τῆς ψυχῆς σώσιμο.

* * *

Δύσκολο τὄχω νὰ γεννῆ, χοίρου τριχιὰ μετάξι.

μονικὲς στάσεις ποὺ κινοῦν τὸ θαυμασμὸ τοῦ θεατῆ. Ὁ Βελισσάριος ἐζωγράφισε τὸν πίνακα αὐτὸν σὲ διάστημα 40 ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἑξῆς ἀφορμή : Εἶχε ἕνα γυιὸ καλόγηρο, Βενεδικτῖνο, ὁ ὁποῖος ἀσκήτευε σ' ἕνα μοναστῆρι, μακρυὰ ἀπ' τὴ Νεάπολι. Ὁ Βελισσάριος, γέρος πειά, ἤθελε νἆχη κοντά του τὸ γυιό του, καὶ παρεκάλεσε τὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου νὰ δεχθῆ τὸ γυιό του ἐκεῖ. Ὁ Ἡγούμενος τοῦ ἔκανε τὴ χάρι καὶ ὁ Βελισσάριος γιὰ ἀνταπόδοσι ἐζωγράφισε τὸν περίφημο πίνακα, «σημασμένον μὲ τὴν σφραγῖδα τῆς ἀληθινῆς καλλιτεχνικῆς ἐμπνεύσεως», πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰσόδου τοῦ γυιοῦ του στὴ Μονή...

* * *

Ὁ θάνατος τοῦ Βελισσαρίου Κορενσίου ὑπῆρξε σκληρός, τραγικός, σὰν τιμωρία τῆς Θείας Δικαιοσύνης.

Ἦταν γέρος πλέον, 85 ἐτῶν. Οἱ καλλιτέχναι δὲν τὸν ἐφοβόνταν πειά, καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν ἐπικρίνουν καὶ νὰ τὸν κακολογοῦν, νὰ τοῦ βρίσκουν ἐλαττώματα, καὶ πρὸ πάντων στὶς τοιχογραφίες τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου. Ἔτσι ὁ Βελισσάριος, ὁ ἄλλοτε φοβερὸς καὶ τρομερός, ἔννοιωθε τώρα τὴ φιλοτιμία του πληγωμένη. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρη ! Κι' ἔξαφνα σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν τέχνη του, διατάζει καὶ στήνουν κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Σεβερίνου μιὰ ψηλὴ σκαλωσιά, παίρνει τὰ πινέλα του καὶ τὰ χρώματά του, καί, μὲ ὅλα τὰ 85 χρόνια του, ἀνεβαίνει ἐπάνω... Εἶνε πολὺ γέρος, σκεβρωμένος, τὰ πόδια του τρέμουν, ἀλλ' ἡ φιλοτιμία καὶ ἡ κακή του Μοῖρα τὸν σπρώχνουν ν' ἀνεβῆ στὴν κορφή... Φτάνει ἐκεῖ κι' ἀρχίζει νὰ διορθώνη τὰ σφάλματα ποὺ τοῦ κατηγελοῦσαν οἱ ἐπικριταί του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως τὸ γεροντικὸ πόδι του ἐπαραπάτησε, ὁ Βελισσάριος ἔπεσε ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο ὕψος κι' ἔμεινε νεκρός ! Ὅλοι εἶπαν ὅτι ἕνας μεγάλος κακοῦργος τιμωρήθηκε, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι παραδέχονταν, ὅτι πέθανε ἕνας μεγάλος ζωγράφος. Ἡ κηδεία του γίνηκε μεγαλοπρέπης, καὶ τὴν παρηκολούθησε ὁ πιὸ ἐκλεκτὸς κόσμος τῆς Νεαπόλεως, οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ ἱπποται. Τὸν ἔθαψαν στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Σεβερίνου, καὶ στὸν τάφο του ἔβαλαν Ἑλληνικὴ ἐπιγραφή, ποὺ τὸν λέει Ἀρκάδα.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ δοῦξ τῆς Γαλλίας ντὲ Γκραμμὸν εἶχε σταλεῖ κάποτε στὴν Ἱσπανία γιὰ νὰ συνομολογήση εἰρήνη μὲ τὸ βασιλέα της καὶ γιὰ νὰ ζητήση τὴν κόρη του σὲ γάμο ἐκ μέρους τοῦ Γάλλου μονάρχου.

Μόλις λοιπὸν ἔγινε δεκτὸς σὲ ἀκρόασι ἐκ μέρους τοῦ Ἱσπανοῦ βασιλέως, τοῦ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, ὁ κύριός μου σᾶς προσφέρει τὴν εἰρήνη...

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν παρισταμένη βασιλοπούλα, πρόσθεσε :

— Καὶ σὲ σᾶς, ὑψηλοτάτη, τὴν καρδιά του καὶ τὸ σκῆπτρο του !...

* * *

Στὰ 1686 ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φίλιππος ὁ Β΄ ἔστειλε στὴ Ρώμη ἕναν νεαρὸ εὐπατρίδη νὰ ὑποβάλη τὰ συγχαρητήριά του στὸ Σίξτο τὸν Ε΄ γιὰ τὴν πρόσφατη ἀνάρρησί του στὸν παπικὸ θρόνο.

Ὁ Πάπας ὅμως πειράχτηκε ποὺ τοῦ ἔστειλαν ἕνα νεανία γιὰ νὰ τοῦ διαβιβάση τὰ βασιλικὰ συγχαρητήρια καὶ εἶπε στὸν νέο :

— Τόση ἔλλειψι ἀπὸ ἄντρες ἔχει ὁ κύριός σου, ὥστε ἀποφάσισε νὰ μοῦ στείλη ἕνα ἀγένειο πρέσβυ ;

— Ἂν ὁ κύριός μου, ἀπάντησε ἐξυπνότατα ὁ νεαρὸς εὐπατρίδης, εἶχε τὴ γνώμη ὅτι ἡ ἀξία ἑνὸς πρέσβεως ἔγκειται στὰ γένεια του, θὰ σᾶς ἔστελνε ἕναν τράγο καὶ ὄχι ἕναν νεαρὸ εὐγενῆ !...

Κόκκαλο ὁ Πάπας.

* * *

Ὁ Βασιλεὺς Νοὺρ—Σὶ—Βὰν ὁ Δίκαιος, μιὰ μέρα ποὺ εἶχε βγεῖ σὲ κυνῆγι ἔστειλε ἕναν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του στὸ πλησιέστερο χωριὸ νὰ πάρη λίγο ἁλάτι, μὲ τὴ ρητὴ ἐντολὴ νὰ τὸ πληρώση.

— Τί πειράζει, ρώτησε τότε ἕνας αὐλικός, ἂν ὁ βασιληᾶς πάρη λίγο ἁλάτι χωρὶς νὰ τὸ πληρώση ;

— Ἂν ὁ βασιληᾶς, ἀποκρίθηκε ὁ δίκαιος μονάρχης, κόψη ἕνα μῆλο ἀπ' τοὺς κήπους τῶν ὑπηκόων του, αὐτοὶ αὔριο θὰ ξεριζώσουν ὅλα τὰ δέντρα τοῦ Βασιλείου !...

* * *

Ὁ περίφημος ἱεροκῆρυξ Σαντέϊγ, ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια. Μιὰ μέρα ἐνῶ ἔπαιζε μὲ μερικοὺς φίλους του χαρτιὰ στὸ σπίτι του, τὸν ἐκάλεσαν νὰ κηρύξη τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὴν ἐκκλησία. Φεύγοντας γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησία, ὁ Σαντέϊγ ἔκρυψε τὰ χαρτιὰ στὴν τσέπη του. Ἐνῶ ὅμως μιλοῦσε καὶ χειρονομοῦσε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, τὰ χαρτιὰ ξέφυγαν ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ σκορπίστηκαν καταγῆς.

Ἡ ἔκπληξι τῶν πιστῶν ἦταν μεγάλη καὶ τὸ σκάνδαλο ἀναπόφευκτο. Ὁ Σαντέϊγ ὅμως, χωρὶς νὰ ταραχτῆ καθόλου, προσκάλεσε κάποιο παιδὶ νὰ πάρη ἀπὸ κάτω ἕνα τραπουλόχαρτο καὶ τὸ ρώτησε :

— Τί χαρτὶ εἶνε αὐτό, μικρέ μου ;

— Ὁ Ρήγας καρρώ, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί.

— Πολὺ καλά. Γιὰ πές μου τώρα, ποιὰ εἶνε ἡ πρώτη ἀπ' τὶς δέκα ἐντολές ;

— Δὲν ξέρω ! ἀπάντησε ὁ μικρός.

— Ἀκοῦτε, Χριστιανοί ; ἀνέκραξε τότε ὁ τετραπέρατος ἱεροκῆρυξ μὲ ἱερὴ ἀγανάκτησι γυρνῶντας πρὸς τὸ πιστὸ ἐκκλησίασμα. Τὸ παιδὶ αὐτὸ γνωρίζει τὸ Ρήγα καρρὼ—καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔφερα τὴν τράπουλα μαζύ μου—καὶ ἀγνοεῖ τὴν πρώτη ἀπ' τὶς δέκα ἐντολές !...

Καὶ οἱ ἀφελεῖς χριστιανοὶ ἐδικαίωσαν τὸν πονηρὸ ἱεροκήρυκα.

* * *

Ὁ Λουδοβῖκος 15ος πῆγε μιὰ μέρα νὰ ἐπιθεωρήση τὴ βασιλικὴ φρουρά, ἡ ὁποία συνέκειτο ἀπὸ τοὺς ἐπιλέκτους τοῦ στρατοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ βασιλεὺς γύρισε πρὸς τὸν πρεσβευτὴ τῆς Ἀγγλίας ποὺ τὸν συνώδευε καὶ τοῦ εἶπε :

— Τοὺς βλέπετε αὐτούς ; Εἶνε οἱ γενναιότεροι πολεμισταὶ τοῦ βασιλείου μου. Ὅλοι τους ἔχουν τὸ στῆθος κόσκινο ἀπ' τὶς σφαῖρες...

— Φαντάζομαι τότε πόσο γενναῖοι θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἐπλήγωσαν, παρετήρησε ὁ λόρδος μὲ κάποια δηκτικότητα.

— Σκοτωθῆκαν ὅλοι, ἐξοχώτατε ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἕνας ἐξυπνος ἐπίλεκτος.

* * *

Κάποιος Γάλλος στρατιώτης εἶχε χάσει σὲ μιὰ μάχη τὰ δυό του χέρια. Στὴν ἐπιθεώρησι ποὺ ἔγινε λίγες μέρες μετὰ τὴ μάχη αὐτὴ ὁ συνταγματάρχης ἀφοῦ συνεχάρη τὸν γενναῖο στρατιώτη γιὰ τὴν ἀνδρεία του, θέλησε νὰ τοῦ προσφέρη κι' ἕνα λουδοβίκειο.

— Γιατί μοῦ τὸ δίνετε ; εἶπε τότε ὁ ἥρως μὲ ἀξιοπρέπεια. Μήπως σᾶς πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι ἔχασα ἕνα ζευγάρι γάντια ;...

* * *

Μιὰ μέρα κάποιος Γάλλος συγγραφεύς, πολὺ ματαιόδοξος, πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ ἕνα συνάδελφό του, ἀκόμη περισσότερο ἐγωϊστή.

Ἐνῶ μιλοῦσαν, ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό του σηκώθηκε κι' εἶπε :

— Αὐτὴ τὴν ὥρα βρίσκονται δῶ μέσα οἱ δυὸ μεγαλείτεροι συγγραφεῖς τοῦ αἰῶνος μας !

— Ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ παρατηρήσω, ἀποκρίθηκε τότε ὁ δεύτερος συγγραφεὺς ψυχρά, ὅτι ὁ λόγος σου μόνο... κατὰ τὸ ἥμισυ εἶνε ἀληθινός !...